లో క్లాస్ మనిషి దమ్మవళం శ్రీనివాస్

సెల్ ఫోన్ మోగటంతో బద్ధకంగా నిద్రలేచాను. ఏ ఏడో అయుంటుందని మనసులో అనుకుంటూ టైం చూసాను. సరిగ్గా ఎనిమిదిన్నరయింది. శనివారం కావటంతో ఆఫీసుకు వెళ్లాల్సిన పనిలేదు. హాయిగా అనిపించింది. అప్పుడే కొత్త కంపెనీలో చేరి సంవత్సరం దాటిపోయింది. గట్టిగా ఒళ్ళు విరుచుకొని కాల్ తీసుకునేలోపు ఫోన్ మోగటం ఆగి మిస్డ్ కాల్ అని ప్రత్యక్షమైంది స్క్రీన్ మీద. వర్మ నుంచి ఫోను. ఆఫీసుకు వెళ్లబోయేముందు చేసుంటాడు. వెంటనే కాల్ చేసాను.

"ఏరా చక్రి హాయిగా పడుకున్నట్టున్నావ్?" సరదాగా కుళ్ళుగా అడిగాడు వర్మ.

"అవున్రా. శనివారం కూడా ఆఫీసు తెరిచి ఉంచే చెత్త కంపెనీ కాదు మాది. ఏంటి విషయం?" చిన్నగా నవ్వుతూ అడిగాను.

"చాల్లే. నువ్వూ మొన్నటి దాకా ఇదే 'చెత్త' కంపెనీలో చేసావని మర్చిపోకు.. మా ఆవిడ ఊళ్ళో లేదు. సాయంత్రం డిన్నర్ కి కలుద్దాం ఇంట్లో. స్విగీలో ఆర్డర్ చేసి తెప్పిద్దాం. త్వరగా వచ్చెయ్.."

"సర్లే. ఆరున్నరకల్లా వస్తాను. నేనొచ్చేదాకా ఆర్డర్ చేయకు" చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసాను. చాలా రోజులైంది వర్మని కలిసి. సాయంత్రం కలవబోతున్నందుకు సంతోషంగా అనిపించింది. వెళ్తూ రెండు బీర్ కేన్స్ కూడా తీసుకువెళ్తే సరదాగా టైం గడపొచ్చు అనుకున్నాను.

★★★

చదువు పూర్తయ్యాక ఉద్యోగ వేటలో విజయం సాధించి ప్రస్తుతం వర్మ పనిచేసే కంపెనీలో చేరాను దాదాపు ఐదేళ్ళ క్రితం. నా పక్క సీట్లోనే కూర్చునేవాడు వర్మ. ఇద్దరి వయసు, స్థితీ మొదలైనవి ఒకటే అవటంతో మా స్నేహం బహువచనంలోంచి ఏకవచనంలోకి మారటానికి పెద్ద సమయం పట్టలేదు. రెండేళ్ళ క్రితం అతడి పెళ్ళయ్యేవరకూ సినిమాలకీ, బార్లకీ కలిసే వెళ్ళేవాళ్లం. ఆ తరువాత కూడా తరచూ వాళ్ళింటికి భోజనానికి వెళ్తూండేవాడ్ని. ఏడాది క్రితం

ఉద్యోగం మారాక రాకపోకలు కొద్దిగా తగ్గినా అప్పుడప్పుడూ ఫోన్లో మాట్లాడుతూ, కుదిరినప్పుడల్లా కలుస్తూ మా స్నేహాన్ని కొనసాగిస్తున్నాం.

వర్మ మంచివాడే కానీ కొన్ని విషయాల్లో మాత్రం అతడి అభిప్రాయాలు నాకు నచ్చేవి కాదు. స్నేహపూర్వకంగా సరిచేయాలని చూసిన ప్రతీసారీ తను వందశాతం కరెక్ట్ అనీ, నా పద్ధతే మార్చుకోవాలని వాదనకి దిగేవాడు. చేసేదేమీలేక నేనూ పట్టించుకోవటం మానేసాను. నేను ఉద్యోగం మారటం కూడా అతడికి ఏమాత్రం నచ్చలేదు. అక్కడ నాకు వచ్చే జీతానికే ఇంకో ఉద్యోగం చూసుకున్నాను. ఆదాయంలో తేడా ఏమీ లేనప్పుడు మారటం అనవసరమని గట్టిగా వాదించి నాకు నచ్చజెప్పటానికి చాలా ప్రయత్నించాడు. పైగా, ఆ ఏడాదే మేము పనిచేసే కంపెనీని ఇంకో పెద్ద కంపెనీ టేకోవర్ చేయటం జరిగింది. అలా జరగటం మాకు బాగా అనుకూలిస్తుందనీ, ఉద్యోగంలో మంచి పురోగతి ఉంటుందని అతడి విశ్వాసం. అంత మంచి అవకాశం వదులుకొని ఉన్న జీతానికే నేను వేరే కంపెనీలో చేరటం అతడు జీర్ణించుకోలేకపోయాడు.

అయితే అక్కడ నా సమస్య ఆదాయం కాదు. అరాచకం! ఆ అరాచక సమస్య పేరు సౌమ్యారావు. కంపెనీ మేనేజ్మెంట్ మారటంతో మాకు కొత్తగా వచ్చిన 'బాసు' అనబడే ఓ జీవి అతడు.

తన పేరుకు ఏమాత్రం తగనట్టుగా ప్రవర్తించే జీవుల్లో సౌమ్యారావు మొదటి స్థానాన్ని పోటీలేకుండా కైవసం చేసుకుంటాడు. 'సౌమ్యం' అతడి రక్తంలోనే లేదు. బ్లడ్ గ్రూప్ కూడా 'బీ నెగటివ్' అయుంటుందని అంతా అనుకునేవారు. మొహానికి పౌడర్ బదులు విసుగు, చిరాకు లాంటివి దట్టంగా రాసుకొని ఆఫీసుకు వచ్చేవాడు. తన కింద పనిచేసేవారంటే అతడికి యమ చులకన. ఎలా ప్రవర్తించినా, ఏం మాట్లాడినా పడుంటారు (పడుండాలి) అన్న తేలిక అభిప్రాయం ఉండేది. ఉద్యోగుల స్థాయిని బట్టి మాత్రమే మర్యాద ఇచ్చేవాడు. యుక్త వయసులో ఉండే ఆఫీసు బాయ్స్ ని మరీ చులకనగా అరేయ్, ఒరేయ్ అని కూడా పిలిచేవాడు ఏదో సొంత తమ్ముడ్ని పిలిచినట్టుగా. పనిలో ఏదైనా చిన్న తప్పు జరిగినా లేదా ఆలస్యమైనా అందుకు బాధ్యులైనవారి మీద ఎగిరిపడేవాడు. అమర్యాదగా మాట్లాడుతూ దూషించేవాడు. ఆ టైంలో చుట్టుపక్కల ఎవరైనా ఆడమనిషి ఉంటే తను సినిమా హీరోలా ఫీలవుతూ వాళ్ళ ముందు మరింతగా రెచ్చిపోయేవాడు. అతడు కంపెనీ ఓనర్ కి దగ్గర బంధువు కూడా కావటంతో అతడి అధికారానికి భయపడి ఎవరూ నోరుమెదపకుండా మనసులోనే ఆడిపోసుకునేవారు.

ఆత్మాభిమానం అనేది వెలకట్టలేని గొప్ప ఆస్తి అని నా నమ్మకం. ఎవరైనా అమర్యాదగా మాట్లాడినా, ఆత్మాభిమానాన్ని దెబ్బతీసేలా ప్రవర్తించినా నాకు నచ్చదు. అలాగే ఉద్యోగం అనేది ఎవరూ ఎవరికీ చేస్తున్న సాయం కాదు. పనికి తగ్గ (లేదా తక్కువ) జీతం మాత్రమే కంపెనీ ఇస్తుంది. పని సరిగ్గా చేయకపోతే ఉద్యోగం ఊడుతుంది. ఇందులో ఇంతకు మించి ఆలోచించటానికీ, బాసును చూసి గడగడలాడటానికీ ఏమీ లేదని నా అభిప్రాయం. ఈ మనస్తత్వంతో,

పైన వివరించిన సద్గుణాలు కలిగిన సౌమ్యారావును భరించడం నా వల్ల కాలేదు. రోజురోజుకీ శ్రుతిమించుతున్న అతడి నికృష్టపు ప్రవర్తన వల్ల అతడి మీద అసహ్యం, పనిమీద విరక్తి ఒకే మోతాదులో కలిగేవి.

చాలామందిలా 'వాడో తిక్క వెధవలే' అని ఆత్మవంచన చేసుకుంటూ ఊరుకోలేకపోయాను. అక్కడ్నుంచి అర్జెంటుగా పారిపోవడం అత్యవసరమనిపించి వేరే ఉద్యోగం కోసం తీవ్రంగా ప్రయత్నించాను. త్వరగానే గ్రహాలు అనుకూలించి ఓ దివ్య ముహూర్తాన మంచి కంపెనీలో ఆఫర్ రావటంతో సౌమ్యారావు పీడా వదలటమనే శుభకార్యం నిర్విఘ్నంగా జరిగిపోయింది.

సాయంత్రం వర్మను కలిసినప్పుడు మా మాటల్లో ఎప్పటిలాగే ఈ సౌమ్యారావే ముఖ్య వస్తువు అవుతాడని అనుకున్నాను. వారం క్రితం ఫోన్ చేసి బాసు బాధ భరించడం కష్టంగా ఉందని చాలాసేపు బాధపడ్డాడు కూడా. అతడు చెప్పిన మరో దారుణమైన విషయం కూడా గుర్తొచ్చింది.

"..బాసుగాడు ఈ మధ్య కొత్తగా బూతులు తిట్టడం కూడా మొదలుపెట్టాడ్రా. అయితే నేరుగా తిట్టకుండా ఎదురుగా మనన్ని పెట్టుకొని ఇంకెవర్నో అన్నట్టుగా పచ్చి బూతులు తిట్టేస్తున్నాడు. అదంతా మనల్నే అని అర్థమవుతుంది కానీ ఏమీ అనలేం.. పరమ నీచుడు నిజంగా.."

బీరు తాగుతూ అతగాడ్ని జోరుగా తిడతాడని ఊహించాను. కొత్త రకాల తిట్లు కనిపెట్టి తిట్టడంలో వర్మది అందెవేసిన నోరు. చిన్నగా నవ్వుకున్నాను. అయితే, సాయంత్రం జరగబోయేది పూర్తిగా వేరని ఆ క్షణం నాకు తెలీదు.

★★★

వర్మ ఉండే అపార్ట్మెంట్ కాంప్లెక్స్ చేరుకునేసరికి సరిగ్గా ఆరున్నరైంది. అతడుండేది నాలుగో అంతస్తులో. ఎప్పుడూ పెట్టే పార్కింగ్ ప్లేస్లో బైక్ పార్క్ చేస్తూండగా ఎవరో ఎవరిమీదో పెద్దగా అరవటం వినిపించింది. ఆ అరుస్తున్న మనిషి గొంతు వెంటనే పోల్చుకున్నాను. అది వర్మదే. గబగబా అటువైపు నడిచాను ఏం జరుగుంటుందా అని. లిఫ్ట్ ఎదురుగా అసహనంగా నుంచొని గట్టిగా మాట్లాడుతున్నాడు వర్మ. వెనకనుంచి కనబడుతున్నాడు. పక్కనే చేతులు కట్టుకొని ఉన్నాడో మనిషి. సాధారణ దుస్తులతో వర్మ కంటే బాగా పొట్టిగా ఉన్నాడతడు. వాళ్ల దగ్గరకు వెళ్లకుండా కొద్దిదూరంలో ఆగాను మధ్యలో వెళ్ళటం ఎందుకులే అని. నేను వాళ్ళ వెనకవైపు కొద్దిగా గోడ చాటుగా ఉండటంతో వాళ్ళు నన్ను గమనించలేదు.

వాళ్ళ మాటల వల్ల ఆ పొట్టి మనిషి అక్కడి వాచ్ మెన్ అని అర్థమైంది. పాత వాచ్ మెన్ అయితే గుర్తుపట్టేవాడ్ని. ఇతడెవరో కొత్తగా వచ్చినట్టున్నాడు పాపం తిట్లు తింటున్నాడు మౌనంగా. వర్మ అక్కడి రెసిడెంట్స్ సొసైటీకి ఈ మధ్య సెక్రెటరీగా ఎన్నికయ్యాడని చెప్పటం గుర్తొచ్చింది. పార్కింగ్ ప్లేస్ శుభ్రంగా లేదనీ, విజిటర్స్ ఎక్కడబడితే అక్కడ బళ్ళు ఉంచుతున్నారనీ, చెప్పిన పని ఏదీ సరిగ్గా చేయడనీ ఇంకా ఏవేవో ఏకరవు పెడుతూ అతడ్ని

ఏకిపారేసాడు వర్మ కొద్దిసేపు. లిఫ్ట్ ఎదురుగానే వాచ్ మెన్ ఉండే గది ఉంది. దానికున్న నాసీరకం కర్టెన్ మడతల వెనక ఏదో కదలటం నా దృష్టిని ఆకర్షించింది. పరీక్షగా చూసాను. వాచ్ మెన్ కొడుకనుకుంటా. ఆరేళ్ళవాడు. కర్టెన్ చాటుగా ఉండి జరిగేది తొంగి చూస్తున్నాడు. వాడి మొహం నిండా బాధ. ఏమీ చేయలేక దీనంగా జరిగేది గమనిస్తున్నాడు. వాడ్ని చూస్తే జాలేసింది. తండ్రిని కళ్ల ముందే చెడా మడా తిడుతూంటే ఏ కొడుక్కి మాత్రం నచ్చుతుంది? ఇక ఉండబట్టలేక వాళ్ళ మధ్యకు వెళ్ళాను. తిట్ల తద్ది ముగించాడు వర్మ నన్ను చూడగానే.

"ఏరా ఎప్పుడొచ్చావ్?" అడిగాడు ఆనందంగా.

"ఓ ఐదు నిమిషాలైంది.." చెప్పాను పొడిగా.

"తరువాత మాట్లాడదాం" అని చెప్పి వాచ్ మెన్ని పంపేసాడు.

ఇద్దరం లిఫ్ట్ ఎక్కి తలుపులు మూసాక, నాలుగో అంతస్తు బటన్ నొక్కాడు వర్మ. చిన్న కుదుపుతో లిఫ్ట్ కదిలాక అడిగాను "ఏంట్రా ఆ అరుపులు. ప్రశాంతంగా మాట్లాడొచ్చు కదా?"

"వీడు కొత్తగా వచ్చాడ్రా. చెప్పింది ఒక్కటీ సరిగ్గా చేయడు. బద్ధకమో ఏంటో అర్థం కాదు. నా ఖర్మ కొద్దీ నేను బాధ్యత తీసుకున్న మర్నాడే ఆ పాత వాచ్ మెన్ జంప్ అయ్యాడు.."

కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా ఉండి అన్నాను "నువ్వే చెబుతున్నావుగా కొత్తగా వచ్చాడని. పని నేర్చుకునే దాకా ఓపిగ్గా ఉండొచ్చు కదా?"

ఇద్దరం నాలుగో అంతస్తులో లిఫ్ట్ దిగాక పక్కనే ఉన్న అపార్ట్మెంట్ తలుపు తీస్తూ జవాబిచ్చాడు క్లుప్తంగా "చూద్దాంలే..". ఈ విషయం మీద చర్చించటం అతడకి మరి ఆసక్తి లేదని ఒక్క ముక్కలో తేల్చేసాడు.

అయితే, అంత తేలిగ్గా ఆ విషయం నన్నొదిలిపెట్టలేదు. వాచ్ మెన్ ఆరేళ్ళ పిల్లాడు అదేపనిగా నా మనసులో మెదలసాగాడు. ఎంత అమాయకంగా ఉంది ముచ్చటైన మొహం. డబ్బు చుట్టూ తిరిగే ఈ లోకం తమలాంటి పేదవారిని లెక్కచేయదన్న నిజం ఇంకా గమనించని ఆ స్వచ్చమైన కళ్ళల్లోని తడి నా గుండెను బరువెక్కించింది. ముందున్న ఉల్లాసమైన మూడ్ ఇప్పుడు లేదు. చిన్నగా నిట్టూర్చి ఇంట్లోకి వెళ్ళాను.

ఇద్దరం ముందుగదిలో ఎదురెదురుగా కూర్చొని సెటిల్ అయ్యాక నేను తెచ్చిన రెండు చల్లని బీర్ కేన్స్ తీసి బల్ల మీద పెట్టాను. ఇంకో రెండు ఫ్రిజ్ లో పెట్టమని వర్మ చేతికిచ్చాను. అతడు లోపలనుంచి తిరిగివస్తూ చిప్స్, బూందీ లాంటివి పళ్ళెంలో తెచ్చిపెట్టాడు. చీర్స్ చెప్పుకొని తాగటం మొదలుపెట్టాం.

కాసేపు రొటీన్ విషయాలు మాట్లాడుకున్నాక నా మూడ్ బాలేకపోవటం వర్మ గమనించాడు. "ఏంటి ఆలోచిస్తున్నావ్?" అని అడిగాడు.

"ఆ వాచ్ మేన్ని అలా అరవటం నాకస్సలు నచ్చలేదు. అతడిది తప్పే అయుండొచ్చు. అంత మాత్రాన మనిషి కాకుండా పోతాడా? మరీ అంత హీనంగా తిట్టాలా? వాళ్ళ పిల్లాడు పాపం కర్టెన్ చాటుగా ఉండి అంతా చూస్తున్నాడు. వాడి మనసు ఎంత బాధపడుంటుందో.." సూటిగా మనసులో ఉన్నది చెప్పేసాను.

వర్మ దృష్టిలో పేదవారికి డబ్బుతో తప్ప గుణంతో పనిలేదు. వారితో పనిచేయించుకునే పద్ధతి వేరు. రఫ్ గా ఉండకపోతే నెత్తికెక్కుతారు. అతడిలో నాకు నచ్చని విషయాల్లో ఇది కూడా ఒకటి. ఎందుకు పేదవారంటే అందరికీ అదోరకమైన చులకన? పేదరికంలో మగ్గటం వారి చాయిస్ కాదుకదా. వేరే దారిలేక మాత్రమే అలా భారంగా జీవిస్తున్నారు. వారితో సౌమ్యంగా మాట్లాడితే ఏంటి తప్పు? వాళ్ళకంటే మనం ఉన్నతంగా ఉన్నామని ఎందుకు అనుకోవటం? గతంలో ఎన్నోసార్లు ఈ విషయం మీద ఇద్దరం వాదించుకున్నాక ఇక అనవసరమని వదిలేసాను. ఆ పూట మాత్రం ఊరుకోలేకపోయాను.

"రేయ్ చక్రీ. అనవసరమైన వాదనలొద్దు. సూటిగా రెండు ముక్కలు మాట్లాడుకుందాం. నేను గట్టిగా అరవకుండా మర్యాదగా వాడ్ని పని సరిగ్గా చేయమని బ్రతిమాలాలి అంతేనా నువ్వు చెప్పేది?"

"కాదు. బ్రతిమాలాల్సిన పని లేదు. సాటి మనిషన్న స్పృహతో సౌమ్యంగా మాట్లాడితే చాలు.."

"అందువల్ల ఏంటి ఉపయోగం?" ఎగతాళిగా అడిగాడు.

"అది నీ బాధ్యత. ఉపయోగమున్నా లేకపోయినా ఇది తప్పదు. అవతలి వ్యక్తి మనతో మంచిగా, మర్యాదగా ఉండాలని ప్రతీ మనిషీ కోరుకుంటాడు. అలా జరిగితే సంతోషిస్తాడు. రూపాయి ఖర్చు లేకుండా పేదవారికి మనమివ్వగలిగే అలాంటి సంతోషాన్ని ఎందుకు ఇవ్వకూడదు?" కొద్దిగా ఆవేశంగా అడిగాను.

"ఎందుకంటే అలా చేస్తే నిన్నో మూర్ఖుడనుకుంటారు. నువ్వనుకున్నట్టు మనకులా లోక్లాస్ వాళ్ళకి కావాల్సింది మర్యాద, సంస్కారం కాదు. డబ్బు! ఆత్మాభిమానం, వంకాయ్ లాంటివి వారికి ఉండవు. ఈ కారణం వల్ల మనం వాళ్ళకంటే ముమ్మాటికీ ఉన్నతమైన వాళ్ళమే. అది వారూ ఒప్పుకుంటారు గనకే మనం ఎలా మాట్లాడినా పట్టించుకోరు. వాళ్ళకేదో గొప్ప గుణాలుంటాయని నువ్వు ఊహించుకోవటం అనవసరం.. ఎవరి లాభం వారు చూసుకుంటారు. ఆత్మాభిమానం పేరు చెప్పి మంచి అవకాశాన్ని వదులుకోరు నీలాగా.." గట్టిగానే అన్నాడు.

దొరికిందే చాన్సని నేను కంపెనీ మారిన విషయంలో అతడికున్న అసంతృప్తిని కూడా వెళ్ళగక్కాడు. అతడు వాడిన 'లోక్లాస్' అన్న పదం నాకు బాధ కలిగించింది. క్షణంలో తేరుకొని నిక్కచ్చిగా తెగేసినట్టు చెప్పాను "డబ్బుకూ, గుణానికీ సంబంధం లేదు! ఆత్మాభిమానం అనేది పేదవారికి కూడా ఉంటుంది.. ఇది మనం గుర్తించాలి!"

వెంటనే ఏదో అనబోతూ ఆగిపోయాడు వర్మ. నా విషయంలో నోరు జారానని కూడా అనిపించిందేమో. కొద్దిసేపు మౌనంగా ఉండి “సర్లేరా. ఈ వాదనలు తెగేవి కాదు. అనవసరంగా మూడ్ పాడుచేసుకోవటం మంచిది కాదు..” అన్నాడు కుర్చీలోంచి లేస్తూ. ఖాళీ అయిన బీర్ కేన్స్ పారేసి, ఫ్రిజ్ లోంచి కొత్తవి తెచ్చిపెట్టాడు బల్ల మీద.

నా ఆవేశం చూసి ఎందుకైనా మంచిదని వాదన ముగించాడనిపించింది. ఒకరకంగా అదే మంచిది. అయినా అతడు చెప్పిందాంట్లో ఏదైనా నిజం ఉందా? పేదవారికి ఆత్మాభిమానం ఉండదా??

దీనికి సమాధానం మరి కొద్దిసేపట్లో ఊహించని విధంగా దొరికింది.

★★★

కొంతసేపు ఇద్దరం ఎవరి ఆలోచనల్లో వారు ఉండిపోయాం. మూడ్ తేలికవడానికి టాపిక్ మార్చడం మంచిదనిపించింది. “ఏమంటున్నాడు మీ సౌమ్యారావు?” నవ్వుతూ అడిగాను. ఎప్పటిలానే తిట్ల వర్షం కురిపిస్తాడని అనుకున్నాను సరదాగా. మొదలుపెడితే ఓ పట్టాన ఆపడు.

“ఏముందిరా చెప్పడానికి. ఏదో అనుకున్నాను కానీ మనిషి మంచివాడే..”

ఆశ్చర్యపోవాలన్న ఊహ కూడా రానట్టుగా ఉండిపోయాను. అకస్మాత్తుగా దేశంలో కరోనా కేసులు సున్నా అయిపోయినయ్ అని తెలుగు న్యూస్ చానల్ వారు బాధపడుతూ చెప్పినా ఇంతగా దిగ్భ్రమ చెందేవాడ్నికాదు. తన కింద పనిచేసేవారు ఎదురు చెప్పలేరుకదా అన్న ఒక్క కారణంతో సంస్కార హీనంగా ప్రవర్తించే నికృష్టపు సౌమ్యారావు అకస్మాత్తుగా మంచివాడెలా అయ్యాడు? అదీ వారం రోజుల్లో?? వారం క్రితం ఇదే వర్మ అతడ్ని పిచ్చితిట్లు తిట్టాడు.. ఈ విషయమే అడిగాను.

“అకస్మాత్తుగా మంచివాడేమీ అవలేదు. ఆయన స్వభావమే అది. బయటకి కోపం ప్రదర్శిస్తాడు కానీ, స్టాఫ్ అంటే ఎంతో అభిమానం. కొన్నాళ్లుగా గమనిస్తే అర్థమైందీ విషయం..” వివరించాడు వర్మ.

ఏదో నమ్మలేని అబద్ధం వింటున్నట్టుగా అనిపించింది. పోనీలే మంచివాడుగా మారితే మంచిదే అని ఊరుకున్నా మనసు మాత్రం ఆశ్చర్యంలోంచి పూర్తిగా తేరుకోలేదు.

బీరు తాగడం ముగించాక, డిన్నర్ కి నా ప్రిఫరెన్స్ ఏంటో కనుక్కొని స్విగీలో ఆర్డర్ చేసాడు వర్మ. ఇద్దరం తీరిగ్గా కూర్చున్నాక ఏదో గుర్తొచ్చినట్టుగా లోపలకు వెళ్ళి చేతిలో ఓ స్వీట్ బాక్స్ తో తిరిగొచ్చాడు. “కాకినాడ కాజా.. నిన్నే తెప్పించాను. చాలా బావున్నాయి. నీకు బాగా ఇష్టం కదా” అని బాక్స్ తెరిచి బల్ల మీద పెట్టాడు. కాజా అంటే నిజంగానే నాకు చాలా ఇష్టం. స్వచ్ఛమైన నేతితో చేసినట్టు తాజాగా, నోరూరించేలా ఉన్నాయి ఎదురుగా. ఒకటి తీసి తినబోతుండగా తలుపు చప్పుడైంది. ఈ టైంలో ఎవరా అనుకుంటూ వెళ్ళి తలుపు తీసాడు వర్మ.

ఎదురుగా వాచ్ మెన్ ఆరేళ్ళ కొడుకు. ఏదో కవర్ పట్టుకొని వచ్చాడు. “మీ లెటర్ సార్..” అని వర్మ చేతికిచ్చాడు. మామూలుగా అయితే వెంటనే వెళ్లిపోయేవాడేమో. ఎదురుగా బల్ల మీద కనిపిస్తున్న కాజాల ఘుమఘుమ వాడ్ని కట్టిపడేసిందనుకుంటా. అలాగే వాటివంక ఆశగా చూస్తూ నిలబడిపోయాడు. కొద్దిగా చిరాగ్గానే చూసాడు వర్మ వాడివైపు. నేనక్కడ లేకపోయుంటే వాడి మొహం మీదే తలుపేసుకునేవాడేమో. చప్పున తేరుకొని నా చేతిలో ఉన్న స్వీటు వాడికి ఇవ్వబోయాను. వర్మ నేను చేయబోయేది అర్ధమై, నన్ను వారిస్తూ బాక్సులోంచి మరోటి తీసి వాడికి ఇవ్వబోయాడు. అప్పుడు జరిగిందా సంఘటన. ఎవరూ ఊహించనిది. “వొద్దు సార్..” అని గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి వెళ్లిపోయాడా పిల్లాడు. ఏం జరిగిందో అర్ధమై తేరుకోటానికి మాకు కొన్ని క్షణాలు పట్టింది. వర్మ మొహం మాడిపోయింది. నేను గమనించకుండా సర్దుకున్నాడు వెంటనే. “పోన్లే..” అని తలుపు వేసి వాడికివ్వబోయిన స్వీటు తనే తినేసాడు.

పేదవాళ్ళని చిన్నచూపు చూసే మనుషులను లాగిపెట్టి కొట్టినట్టుగా ఆ పిల్లాడు చేసిన పని నాకు చెప్పలేని సంతోషాన్ని కలిగించింది. తన తండ్రిని అంతలా తిట్టిన వ్యక్తినుంచి స్వీటు తీసుకోడం వాడికి మనస్కరించలేదు. వాడి వయసుకీ, పరిస్థితికీ ఎప్పుడో కానీ అలాంటివి తినే అవకాశం రాదు. అయినా తినాలన్న కోరికను జయించి ఆత్మాభిమానం ముందు ఏదీ పెద్దది కాదని తేల్చిచెప్పాడు. గుణానికీ డబ్బుకీ సంబంధం లేదన్న నా నమ్మకాన్ని నిరూపించాడు.

“చూసావా? ఇప్పటికైనా ఒప్పుకుంటావా?” అని అడుగుతానని ఊహించుంటాడు వర్మ. నేనాపని చేయలేదు. మౌనంగా ఉండిపోయాను. అడగటం అనవసరం. ఏదో చెబుతాడు తప్ప ఒప్పుకోడు. అతడి మనసుకి మాత్రం ఖచ్చితంగా అర్ధమైందనే అనిపించింది కళ కోల్పోయిన అతడి మొహం చూసాక.

ఇద్దరం కాసేపు టీవి చూసి డిన్నర్ పూర్తిచేసాక, అతడి దగ్గర సెలవు తీసుకొని ఇంటికి బయలుదేరాను. లిఫ్ట్ దిగాక ఎదురుగా మళ్ళీ ఆ పిల్లాడు కనిపించాడు. తల్లితో కబుర్లు చెబుతున్నాడు. దగ్గరకు పిలిచి పిల్లలకు ఇవ్వడానికి నా దగ్గర ఎప్పుడూ ఉంచుకునే చాక్లెట్లు నాలుగు జేబులోంచి తీసిచ్చాను. వాడి మొహం గుప్పున వెలిగింది. సంతోషంగా తీసుకున్నాడు. బండి స్టార్ట్ చేసి తృప్తిగా ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళాను.

ఇక్కడితో కథ ముగిసిపోయుంటే సౌమ్యారావు ఎలా మారాడన్న సస్పెన్స్ మిగిలిపోయేది. అయితే అలా జరగలేదు. ఆ సస్పెన్స్ వర్మే విప్పాడు అనుకోకుండా. డిన్నర్ చేస్తూ మాటల మధ్యలో నాతో గర్వంగా అన్నాడు “..నాకీసారి ట్వెంటీ పర్సెంట్ ఇంక్రిమెంట్ తో పాటు పాతికవేలు బోనస్ కూడా వచ్చింది. నిన్నూ ఇక్కడే ఉండిపొమ్మంటే విన్నావు కాదు..”. ఆ క్షణం నాకు అంతా అర్ధమైపోయింది. మారింది సౌమ్యారావు కాదు, వర్మ! బాసు ఇచ్చిన ఇంక్రిమెంటూ, ఇన్సెంటివ్ అతడ్ని వర్మ దృష్టిలో అకస్మాత్తుగా మంచివాడ్ని చేసినయ్.

ఆరేళ్ళ పేద పిల్లాడికి నోరూరించే స్వీటుముక్క విలువ వర్మకు లభించిన పాతికవేల కన్నా నిశ్చయంగా ఎన్నోరెట్లు ఎక్కువ. తండ్రిని తిట్టాడన్న కారణంగా వాడు తనకి అంత విలువైనదాన్ని తృణప్రాయంగా వదిలేసి వెళ్లిపోతే, తనని అమ్మనా బూతులు తిట్టిన బాసు మంచివాడే అని ఆత్మవంచన చేసుకుంటూ పాతికవేలు బోనస్ గా తీసుకున్నాడు వర్మ. “ఇంతకీ ఇద్దరిలో ఎవరు లోక్లాస్ మనిషి?” చిన్నగా నవ్వుకున్నాను నా మనసులో ఉదయించిన ఈ తేలికైన ప్రశ్నకి జవాబుగా.

.

COMMENTS